

תת"ע 6900/01/12 - מוחמד עלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 6900-01-12 מדינת ישראל נ' עלי
תיק חיצוני:

לפני המבקש נגד המשיבה	כב' השופט אלכס אחטר
מוחמד עלי	
מדינת ישראל	

החלטה

- 1.** לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 3.07.14, בהעדר התייצבות לדיון ההוכחות אשר נקבע בעניינו.
- 2.** חרף זימונו כדין, לא התייצב המבקש לדיון. בהעדרו, הורשע המבקש בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיו נהג ביום 11.09.2011 בשעה 23:05 ברכב בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות מירבית של 90 קמ"ש, במהירות של 133 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
- 3.** חרף עברו התעבורתי של המבקש, שנוהג משנת 1984, ולחובתו 80 הרשעות קודמות, האחרונה שבהן משנת 2011, הרי שבגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,800 ₪, ופסילה מלנהוג ו/או לקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים על תנאי למשך שנתיים.
- 4.** לטענת המבקש, לא התייצב לדיון משום שב"כ היה "חולה מאוד". בנוסף, טען המבקש, כי בתו היא זו שנהגה ברכב במועד ביצוע העבירה. משכך, באם לא יבוטל פסק הדין, יגרם לו עיוות דין ופגיעה בצדק. לאור אלה עתר המבקש לביטול פסק הדין ותמך בקשתו באישור רפואי של ב"כ שאינו בתוקף עבור מוסדות משפטיים.
- 5.** המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענת המשיבה המבקש נשפט בהעדרו כדין. המבקש עשה דין לעצמו משלא התייצב לדיון, כאשר לא קיבל מבית המשפט אישור לכך. משכך, דין הבקשה להידחות.

6. סעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כדלקמן:

"נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו."

סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כלהלן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין."

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) נקבע כי :

"על מנת לשכנע את בית המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק הדין, ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא, שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי התייצבותו לדין... אם מוכיח המבקש - וזו האפשרות השניה - שאי היעדרות לבקשתו עלולה לגרום עיוות דין, דין בקשתו להתקבל."

אי התייצבות לדין

7. הסיבה לאי התייצבותו של המבקש לדין על פי הבקשה שהוגשה ע"י ב"כ, הינה כי באותה העת ב"כ היה "חולה מאוד" (סעיף 3 לבקשה) "בעקבות כך ברור על פני הדברים כי נבצר מהמבקש מלהופיע לדין שנערך בהעדרו ואין זה בכוחו." (סעיף 4 לבקשה).

ברעפ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 14.03.2007), דחה בית המשפט העליון, בקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופט נגה אהד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלוח הודעה לבית המשפט על היעדרו מפאת מחלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה: **"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין."** קל וחומר כאשר עסקינן בב"כ.

בעניינו, מאישור המחלה מיום 6.07.2014, שצורף לבקשה, עולה כי ב"כ המבקש סבל מדלקת

שקדים, והומלץ לו על מנוחה מיום 3.07.2014 ועד יום 6.07.2014. בתחתית אישור המחלה צויין כי "אישור זה אינו בתוקף עבור מוסדות משפטיים, צבאיים ומשרד הבטחון". כלומר האישור שצירף ב"כ המבקש לתמיכה בטענתו, אינו בתוקף עבור בית המשפט.

על אף שב"כ המבקש היה לטענתו חולה במועד הדיון, הוא לא טרח להגיש לבית המשפט קודם לדיון בקשה הנתמכת בתעודת מחלה התקפה לדיון, באופן אשר היה מאפשר דחייתו של הדיון ואי הטרחת בית המשפט וב"כ התביעה לשווא.

ברי, כי אין בכך כדי להוות צידוק לאי הופעתו של המבקש עצמו לדיון.

משכך, ומאחר ולא נסתרה החזקה כי המבקש עצמו ידע על מועד הדיון, אין לו על מי להלין אלא על עצמו.

עיוות דין

8. ב"כ המבקש מציין בבקשה כי עקב טיעונים כבדי משקל, בתו של המבקש נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה ולא המבקש עצמו, בנוסף, יש למבקש סיכויי הצלחה גבוהים לזכות במשפט ו/או לכל הפחות להקלה בעונשו. ולכן, יש בהכרעת הדין משום עיוות דין.

לעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט שיף ב ע"פ (חי) 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל:

"ברור כי הגדרת "עיוות דין" בסעיף 130(ח) אינה כוללת בחובה מקרים בהם ניהול משפט הוכחות לכשלעצמו עשוי להביא לזיכוי של המערער...אין זה סביר להניח, כי בכל מקרה שבו תיטען טענה, כי למערער הגנה טובה לגופו של עניין, תינתן לו תוך שימוש בטענה של "עיוות דין", הזכות לגרום לביטולו של פסק הדין המרשיע. פרשנות כזו משמעותה, כי אף שהמחוקק ראה נאשם כזה, כמודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, מאפשר לו בית המשפט באמצעות דיון מקיף בראיות, לחזור בו למעשה מהודאתו. פרשנות כזו היתה מסכלת את מטרת המחוקק, שכן משמעותה היא, כי כל מי שאפשר שיש לו הגנה טובה, יכול שלא להופיע לישיבות בית המשפט, ומאוחר יותר לאחר הרשעתו, יוכל לגרום לביטולו של פסק הדין המרשיע.

שונה המצב, במקרים בהם על פניו נראה כי לנאשם הגנה טובה. למשל כשכתב האישום אינו מגלה עבירה או כשמדובר ח השוטר עולה כי הנאשם לא עבר כל עבירה. במקרים כאלו, אפשר שתתקבל טענת "עיוות הדין" שתביא לביטול ההרשעה ולקיומו של הדיון מחדש."

בנוסף לא צירף המבקש לבקשתו תצהיר מבתו של המבקש לפיו היא זו שביצעה את העבירה דנן, וזאת בניגוד לקביעתה של כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם**, כי:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

לא זו אף זו, למבקש ולב"כ היו לכל הפחות 3 הזדמנויות, משנת 2012 (ביום 20.02.2012, ביום 21.10.2012, וביום 19.03.2013), להודיע לבית המשפט כי בתו של המבקש, ולא המבקש עצמו היא זו שנהגה ברכב, לצרף תצהיר מטעמה ולהסב את הדוח על שמה. המבקש לא עשה כן.

9. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי ביחס לעבירה המיוחסת למבקש, מדובר בקנס כפי הברירה לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002 ובהתחשב בעברו התעבורתי של המבקש, הוטלה עליו פסילה מותנית ולא מעבר לכך.

לפיכך ובמכלול הנסיבות, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים לביטול פסק הדין ובכלל זה לא מצאתי כי יגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול פסק הדין.

10. לאור כל האמור לעיל, פסק הדין יוותר על כנו.

המזכירות תמציא העתק מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ד, 15 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.